

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การทดลองสอนการเขียนภาษาไทยแก่ชาวเขา ซึ่งผู้วิจัยได้ทดลองกับผู้เข้ารับการอบรมที่เพิ่มพูนความรู้ระดับชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น ประโยคประถมศึกษาตอนปลาย และประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 55 คน ในระยะเวลาฝึกอบรม 3 เดือน ระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2516 ถึงวันที่ 31 มกราคม 2517 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. พัฒนาการของผู้รับการอบรม แบ่งออกเป็น
 - 1.1 พัฒนาการด้านวิชาการระหว่างฝึกอบรม
 - 1.2 สัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการ
 - 1.3 ความสามารถในการฝึกสอน
2. ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการ และความสามารถในการฝึกสอน
3. ประสิทธิภาพของการฝึกอบรม
4. ความเข้าใจของผู้รับการอบรมเกี่ยวกับเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนภาษาไทย
5. ความมั่นใจของผู้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้

1. พัฒนาการของผู้รับการอบรม

คะแนนพัฒนาการด้านวิชาการระหว่างฝึกอบรม คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการ และคะแนนความสามารถในการฝึกสอนวิชาการสอนภาษาไทย (ทักษะการเขียน) ในการฝึกอบรมครั้งนี้จัดอันดับคะแนนเป็นตัวอักษร A, B, C, D และ F ตามแบบของ ดีวอ์ บี. สตุท (Dewey B. Stuit) โดยใช้มัชฐานเป็นจุดหลัก และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นค่าแบ่งของคะแนน ซึ่งจำกัดค่าของ A อยู่ที่ 1.3 เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเหนือมัชฐาน คะแนนแต่ละอันดับต่างกันของละหนึ่งเท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับคะแนนที่จัดเป็นตัวอักษรนี้เปรียบเทียบกันในกลุ่มได้ผลดังนี้

ตารางที่ 5 การจัดอันดับคะแนนพัฒนาการของผู้รับการอบรม

ประเภทของคะแนน	คะแนนเต็ม	Mdn.	S.D.	อันดับคะแนน				
				A	B	C	D	F
พัฒนาการทางด้านวิชาการระหว่างฝึก	100	81	7.16	9 ⁺	84-90	76-83	69-75	65-68
สัมฤทธิ์ผลทางด้านวิชาการ	30	22	4.25	28 ⁺	24-27	20-23	15-19	13-14
ความสามารถในการฝึกสอน	100	75	9.09	87 ⁺	76-86	69-75	60-68	43-59

จำนวนผู้ที่ได้คะแนนพัฒนาการในอันดับต่าง ๆ ของผู้รับการอบรม อยู่ในตารางที่ 6 ตารางที่ 6 จำนวนผู้ได้อันดับคะแนนพัฒนาการด้านวิชาการระหว่างฝึกอบรม สัมฤทธิ์ผลทางด้านวิชาการ และความสามารถในการฝึกสอน เป็น ตัวอย่าง

อันดับคะแนนที่ได้	พัฒนาการทางด้านวิชาการระหว่างฝึกอบรม (คน)	สัมฤทธิ์ผลทางด้านวิชาการ (คน)	ความสามารถในการฝึกสอน (คน)
A	7	7	6
B	17	18	20
C	20	15	14
D	8	12	13
F	3	3	2
รวม	55	55	55

2. ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการและความสามารถในการฝึกสอน

เพื่อดูลักษณะความสัมพันธ์ของการเรียนและการฝึกสอน ผู้วิจัยได้นำอันดับ

คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการ กับความสามารถในการฝึกสอนที่เป็นตัวอักษร มาแจกแจงความถี่ร่วมกันทั้งสองทาง ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการ กับความสามารถในการฝึกสอน

คะแนนสัมฤทธิ์ผล	คะแนนฝึกสอน					
	A	B	C	D	F	รวม
A	2	2	3	0	0	7
B	4	7	3	4	0	18
C	0	7	4	4	0	15
D	0	3	3	4	2	12
F	0	1	1	1	0	3
รวม	6	20	14	13	2	55

พิจารณากลุ่มที่มีอันดับคะแนนอยู่ในอาณาเขต A, B และ C มี 32 คน คิดเป็นร้อยละ 58.18 ของจำนวนผู้รับการอบรมทั้งหมด เป็นกลุ่มที่แสดงว่ามีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความสามารถในการสอนตั้งแต่อันดับเฉลี่ยขึ้นไป นับว่าเป็นที่น่าพอใจ

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนทั้งสองด้านดังกล่าวเป็น 0.50 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่า ถ้าผู้รับการอบรมมีสัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการเหนือค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ก็ย่อมมีความสามารถในการสอนเหนือค่าเฉลี่ยของกลุ่มด้วย และถ้าผู้รับการอบรมมีสัมฤทธิ์ผลทางด้านการวิชาการต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ก็จะมีความสามารถในการสอนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มด้วย และมีบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามนี้

3. ประสิทธิภาพของการฝึกอบรม

ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการฝึกอบรมเท่ากับ 17.74 หลังจากการฝึกอบรมเท่ากับ 22.36 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานระหว่างความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการฝึกอบรมเท่ากับ 4.62 อัตราส่วนวิกฤต (t) เท่ากับ 9.89 ซึ่งมีนัยสำคัญที่ .01 แสดงว่าผลการทดสอบวิชาภาษาไทย (ทักษะการเขียน) ก่อนและหลังการฝึกอบรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ สรุปได้ว่า การฝึกอบรมการสอนเขียนภาษาไทยครั้งนี้มีพัฒนาการขึ้น นับว่ามีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้รับการอบรมตามหลักสูตรพิเศษของแผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ มีความรู้ด้านวิชาการซึ่งมีทั้ง เนื้อหาวิชาสามัญและวิชาครูเบื้องต้น เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการฝึกอบรม

4. ความเข้าใจของผู้รับการอบรมเกี่ยวกับเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนภาษาไทย

ประเมินผลความคิดเห็นของผู้รับการอบรมเกี่ยวกับความเข้าใจในเนื้อหาจากแบบเรียนที่กำหนดให้หลังจากได้รับการอบรมแล้วโดยเกณฑ์การให้นำหนักคะแนนของแต่ละเรื่องดังนี้

เข้าใจดีมาก	4 คะแนน
เข้าใจดี	3 คะแนน
เข้าใจ	2 คะแนน
เข้าใจเล็กน้อย	1 คะแนน
ไม่เข้าใจ	0 คะแนน

ช่วงพิสัย (Range) ของคะแนนอยู่ระหว่าง 0 ถึง 4

เกณฑ์การพิจารณาคะแนนมัธยิมเลขคณิตในการวิเคราะห์ครั้งนี้ใช้

เข้าใจดีมาก	3.60 ขึ้นไป
เข้าใจดี	2.60 - 3.59
เข้าใจ	1.60 - 2.59
เข้าใจเล็กน้อย	.60 --1.59
ไม่เข้าใจ	0 - .59

รายละเอียดคฤไ้จากตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ความเข้าใจของผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับเนื้อหาในหนังสือแบบเรียน
วิชาภาษาไทย (ระดับประถมเขียน) เป็นรายชื่อ

เนื้อหาแบบเรียน	มัธยม เลขคณิต	คะแนนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
พยัญชนะไทย	3.05	.91
พยัญชนะกลาง	3.05	.82
พยัญชนะสูง	2.89	.84
พยัญชนะต่ำ	2.78	.80
สระรูปเดี่ยว	2.54	.82
สระรูปผสม	2.52	.84
สระรูปแปลก	2.57	.86
สระลกรูป	2.63	.46
รูปวรรณยุกต์	2.93	1.08
เสียงวรรณยุกต์	2.96	.80
คำที่มีตัวสะกดในแม่ ก กา	2.96	.88
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กง	2.91	.83
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กน	2.89	.87
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กม	2.85	.92
คำที่มีตัวสะกดในแม่ เกย	2.69	.96
คำที่มีตัวสะกดในแม่ เกอว	2.56	.93
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กก	2.78	.92
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กค	2.82	.92
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กบ	2.83	.94
การผันแม่ ก กา ด้วยพยัญชนะกลาง	2.46	.96
การผันแม่ ก กา ด้วยพยัญชนะสูง	2.26	.90

ตารางที่ 8 (ต่อ)

เนื้อหาแบบเรียน	มัธยม เลขคณิต	คะแนนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
การผันแม่ ก กา ควบพยัญชนะคำ	2.33	.80
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กง	2.44	2.03
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กน	2.54	.82
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กม	2.43	.81
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ เกย	2.35	.84
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ เกอว	2.28	.79
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กก	2.43	.80
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กค	2.48	.83
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กบ	2.48	.92
คำที่มี ว ควบกล้ำ	2.82	.22
คำที่มี ล ควบกล้ำ	2.63	.92
คำที่มี ร ควบกล้ำ	2.67	1.09
คำควบแท้และไม่แท้	2.61	1.08
คำที่มีตัวการันต์	2.69	.98
อักษรนำ	2.74	.90
คำที่มี อ นำ	2.93	.98
คำที่มี ห นำ	2.87	.87
คำที่มีอักษรกลางนำ	1.87	1.76
คำที่มีอักษรสูงนำ	2.39	.84
คำที่มีอักษรต่ำนำ	2.32	.80
พยางค์ 3 ส่วน	2.61	.99
พยางค์ 4 ส่วน	2.59	1.03
พยางค์ 5 ส่วน	2.24	1.00

ตารางที่ 8 (ต่อ)

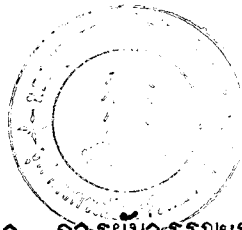
	มัชฌิม เลขคณิต	คะแนนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
คำพ้องเสียง	2.69	.92
คำพ้องรูป	2.67	.91
ประโยค	2.74	.96
ประโยคสองส่วน	2.59	.93
ประโยคสามส่วน	2.61	.91
คำที่ใช้ ร หัน	2.56	.92
คำที่ใช้ บัน	2.54	.84
คำที่ใช้ ใ และ ไ	2.85	.85
คำเป็นคำตาย	2.15	1.14
เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้แทนตัวหนังสือ	2.41	1.00
เครื่องหมายโบราณและปัจจุบัน	1.93	1.64
การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยค	2.43	.90
คำนาม	2.59	1.11
คำกริยา	2.76	.97
กรรม	2.72	.97
คำวิเศษณ์	2.44	.98
คำสันธาน	2.06	1.01
คำบุรพบท	1.78	1.31
คำอุทาน	2.72	1.11
ลักษณะนาม	2.57	1.00
คำราชาศัพท์และคำสุภาพ	2.15	1.19

ตารางที่ 8 (ต่อ)

เนื้อหาแบบเรียน	มัธยม เลขคณิต	คะแนนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ประโยคบอกเล่า	2.57	1.07
ประโยคปฏิเสธ	2.61	1.14
ลักษณะคำประพันธ์	2.11	.93
การจับใจความ	2.35	.93
การขยายความ	2.28	1.01
จดหมาย	2.89	.60
การประวิสรรชนีย์	2.20	1.08
วลี	2.30	1.15

จากตาราง 8 จะเห็นว่า ผู้รับการอบรมมีความเข้าใจดีในเนื้อหาวิชาในแบบเรียนที่กำหนดให้หลังจากได้รับการอบรมไปแล้วในเรื่องดังต่อไปนี้ พยัญชนะไทย พยัญชนะกลาง พยัญชนะสูง พยัญชนะต่ำ สระลดรูป รูปวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์ คำที่มีตัวสะกดในแม่ ก คำที่มีตัวสะกดในแม่ กง คำที่มีตัวสะกดในแม่ กน คำที่มีตัวสะกดในแม่ เกย คำที่มีตัวสะกดในแม่ เกอว คำที่มีตัวสะกดในแม่ กก คำที่มีตัวสะกดในแม่ กค คำที่มีตัวสะกดในแม่ กข คำที่มี ว ควบกล้ำ คำที่มี ล ควบกล้ำ คำที่มี ร ควบกล้ำ คำควบแท้และไม่แท้ คำที่มีตัวการันต์ อักษรนำ คำที่มี อ นำ คำที่มี ห นำ พยางค์ 3 ส่วน คำพ้องเสียง คำพ้องรูป ประโยค ประโยคสามส่วน คำที่ใช้ ไ และ ใ คำกริยา กรรม คำอุทาน ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม จดหมาย

ส่วนเนื้อหานอกจากดังกล่าวแล้ว ผู้รับการอบรมพอมีความเข้าใจเท่านั้น ได้แก่ สระรูปเดี่ยว สระรูปผสม สระรูปแปลก คำที่มีตัวสะกดในแม่เกอว การผันแม่ ก กา ด้วย พยัญชนะกลาง การผันแม่ ก กา ด้วยพยัญชนะสูง การผันแม่ ก กา ด้วยพยัญชนะต่ำ การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กง การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กน การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กม การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ เกย การ

ฉันทรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ เกอว การฉันทรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กก
 การฉันทรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กค การฉันทรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กบ
 คำที่มีอักษรกลางนำ คำที่มีอักษรสูงนำ คำที่มีอักษรต่ำนำ พยางค์ 4 ส่วน พยางค์ 5
 ส่วน ประโยคสองส่วน คำที่ใช่ ร หัน คำที่ใช่ บัน คำเป็นคำตาย เครื่องหมายต่าง ๆ
 ที่ใช้แทนตัวหนังสือ เครื่องหมายโบราณและปัจจุบัน การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยค
 คำนาม คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำบุรพบท ลักษณะนาม คำราชาศัพท์และคำสุภาพ
 ประโยคบอกเล่า ลักษณะคำประพันธ์ การจับใจความ การขยายความ การประวิสรร-
 ชนีย์ วลี ที่น่าสังเกตคือ เนื้อหาเรื่อง คำที่มีอักษรกลางนำ เครื่องหมายโบราณและ
 ปัจจุบัน คำบุรพบท ทั้ง 3 เรื่องนี้ควรจะได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไข เพราะคะแนนขนิม
 เลขคณิตค่อนข้างจะมาอยู่ในเกณฑ์ที่แสดงถึงความเข้าใจเล็กน้อย ส่วนเนื้อหาเรื่องที่แสดง
 ว่าผู้รับการอบรมไม่เข้าใจเลยนั้นไม่มี

จากขนิมเลขคณิตดังกล่าวแล้วจะเห็นว่า ผู้รับการอบรมโดยเฉลี่ยเข้าใจดีในเนื้อหา
 วิชาของแบบเรียนที่กำหนดให้หลังจากการอบรม

5. ความมั่นใจของผู้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอน
 เพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจในการสอนแต่ละ เรื่องของผู้รับการอบรม โดย
 แง่ตาม

5.1 วุฒิเคิมของผู้รับการอบรม คือกลุ่มที่มีระดับการศึกษาจบชั้นประถมศึกษา
 ตอนต้น และกลุ่มที่ระดับการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษาตอนต้น

5.2 สภาพของผู้รับการอบรม คือ กลุ่มฆราวาส และกลุ่มพระภิกษุสามเณร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่า χ^2 ของการทดสอบความมั่นใจในการสอนของผู้รับการอบรม

เนื้อหาวิชาในแบบเรียน	χ^2 ของความมั่นใจในการสอน กับ	
	วุฒิเดิม ของผู้รับการอบรม	สภาพ ของผู้รับการอบรม
พยัญชนะไทย	.00	.00
พยัญชนะกลาง	.00	.00
พยัญชนะสูง	.00	.02
พยัญชนะต่ำ	.00	.15
สระรูปเดี่ยว	.00	.15
สระรูปผสม	.00	.54
สระรูปแปลก	.00	.00
สระลดรูป	.00	.66
รูปวรรณยุกต์	.00	.00
เสียงวรรณยุกต์	.00	.00
คำที่มีตัวสะกดในแม่ ก กา	.00	.15
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กง	.00	.00
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กน	.00	.00
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กม	.19	.05
คำที่มีตัวสะกดในแม่ เกย	.55	.04
คำที่มีตัวสะกดในแม่ เกอว	.00	.66
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กก	.00	.63
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กค	.00	.15
คำที่มีตัวสะกดในแม่ กข	.00	.02
การผันแม่ ก กา ด้วยพยัญชนะกลาง	1.01	3.99

ตารางที่ 9 (ต่อ)

เนื้อหาวิชาในแบบเรียน	χ^2 ของความมั่นใจในการสอน กับ	
	วุฒิเกษม ของผู้รับการอบรม	สภาพ ของผู้รับการอบรม
การผันแม่ กว ควพยัญชนะสูง	.01	.54
การผันแม่ กว ควพยัญชนะต่ำ	.01	.08
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กง	.19	.66
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กน	.19	1.33
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กม	.55	.04
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ เกย	.15	.01
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ เกอว	1.54	.82
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กก	.01	.08
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กค	.01	.08
การผันวรรณยุกต์คำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กข	.05	.04
คำที่มี ว ควบกล้ำ	.00	.02
คำที่มี ล ควบกล้ำ	.00	.00
คำที่มี ร ควบกล้ำ	.00	.15
คำควบแท้และไม่แท้	.05	.04
คำที่มีตัวการันต์	.00	.66
อักษรนำ	.10	.00
คำที่มี อ นำ	.00	.15
คำที่มี ห นำ	.00	.00
คำที่มีอักษรกลางนำ	.00	.63
คำที่มีอักษรสูงนำ	.00	.05
คำที่มีอักษรต่ำนำ	.19	.05

ตารางที่ 9 (ต่อ)

เนื้อหาวิชาในแบบเรียน	χ^2 ของความมั่นใจในการสอน กับ	
	วุฒิเกษม ของผู้นับการอบรม	สภาพ ของผู้นับการอบรม
พยางค์ 3 ส่วน	.00	.66
พยางค์ 4 ส่วน	.00	.66
พยางค์ 5 ส่วน	.15	.32
คำพ้องเสียง	.00	.00
คำพ้องรูป	.00	.00
ประโยค	.00	.15
ประโยคสองส่วน	.00	.66
ประโยคสามส่วน	.00	.00
คำที่ใช้ ร หัน	.19	.54
คำที่ใช้ มั่น	.00	.15
คำที่ใช้ ไ และ ใ	.10	.00
คำเป็นคำตาย	1.54	.00
เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้แทนตัวหนังสือ	1.00	.82
เครื่องหมายโบราณและปัจจุบัน	3.00	1.04
การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยค	.00	.02
คำนาม	.00	.63
คำกริยา	.00	.15
กรรม	.00	.54
คำวิเศษณ์	.00	.54
คำสันธาน	.24	.00
คำบุรพบท	.00	1.23
คำอุทาน	.00	.15

ตารางที่ 9 (ต่อ)

เนื้อหาวิชาในแบบเรียน	χ^2 ของความมั่นใจในการสอน กับ	
	วุฒิไค้ม ของผู้รับการอบรม	สภาพ ของผู้รับการอบรม
ลักษณะนาม	.00	.15
คำราชาศัพท์และคำสุภาพ	.12	1.65
ประโยคบอกเล่า	.55	1.33
ประโยคปฏิเสธ	.19	.05
ประโยคคำถาม	.00	.63
ลักษณะคำประพันธ์	.14	1.03
การจับใจความ	.01	.24
การขยายความ	.52	.09
จดหมาย	.00	.02
การประวิตรรชนีย์	.42	.97
วลี	2.94	2.03

จากตารางที่ 9 ค่า χ^2 ทุกค่าในตารางไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หมายความว่า วุฒิไค้มและสภาพของผู้รับการอบรมไม่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจในการสอน หรืออาจกล่าวได้ว่า วุฒิไค้มและสภาพของผู้รับการอบรมไม่มีอิทธิพลต่อความมั่นใจในการสอนของผู้รับการอบรมตามวิธีที่กำหนดให้ กับใช้หนังสือแบบเรียนที่จัดให้ และสามารถนำไปใช้สอนด้วยความมั่นใจ จึงนับได้ว่า การฝึกอบรมโดยใช้หนังสือแบบเรียน คู่มือครู และวิธีสอนภาษาไทย (ทักษะการเขียน) ครั้งนี้มีประสิทธิภาพได้ผลสมความมุ่งหมาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามโครงการฝึกอบรมผู้ช่วยครูสอนเด็กชาวเขาในการสอนเขียนภาษาไทย ปรากฏว่า ผู้รับการอบรมมีพัฒนาการในการสอนเขียนภาษาไทยได้ดีพอสมควร ประสิทธิภาพของการฝึกอบรมได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลของการ

วิจัยนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. พัฒนาการของผู้รับการอบรม

1.1 พัฒนาการด้านวิชาการระหว่างฝึกอบรม

คะแนนพัฒนาการด้านวิชาการระหว่างฝึกอบรมนี้ เป็นคะแนนที่รวบรวมจากการทำแบบฝึกหัด การบ้าน และข้อทดสอบย่อย ซึ่งส่วนมากจะทำในท้ายชั่วโมงเรียน จากการจัดอันดับคะแนนเป็นตัวอักษรตามตารางที่ 5 สดมภที่ 2 ผู้รับการอบรมทั้งหมด 55 คน จำนวนผู้ได้อันดับคะแนน B และ C มีมาก มีได้ A 7 คน เป็นสามเณร 4 รูป และฆราวาส 3 คน และเรียนอยู่ในกลุ่มเก่งทั้งหมด เป็นผู้ที่จบชั้น ม.ศ.3 2 คน ชั้น ป.7 4 คน และจบชั้น ป.4 1 คน ทุกคนตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียนสม่ำเสมอ กล้าที่จะแสดงออก และให้ความร่วมมือในกิจกรรมดี

สำหรับผู้ที่ได้อันดับคะแนน B มีด้วยกันทั้งหมด 17 คน เป็นพระภิกษุ สามเณร 11 รูป ฆราวาส 6 คน เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง 14 คน กลุ่มปานกลาง 3 คน เรียนจบชั้น ป.7 4 คน นอกนั้นจบชั้น ป.4 จากการสังเกตพวกที่เรียนในกลุ่มเก่ง มีความตั้งใจเรียน ขยันเรียนสม่ำเสมอ ส่วนผู้ที่เรียนในกลุ่มปานกลาง มีความสามารถเขียนดีกว่าผู้ที่เรียนในกลุ่มคนอื่น ๆ มีผู้ที่เคยมารับการอบรมแล้ว 1 คน ซึ่งเป็นผู้ที่ขยันเรียน และสามารถใช้ภาษาได้ดี

สำหรับผู้ที่ได้อันดับคะแนน C มีด้วยกันทั้งหมด 20 คน เป็นพระภิกษุ สามเณร 13 รูป ฆราวาส 7 คน เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง 5 คน กลุ่มปานกลาง 12 คน กลุ่มอ่อน 3 คน พวกที่เรียนในกลุ่มเก่งมีระดับความรู้อยู่ชั้น ป.7 2 คน จบ ป.4 3 คน มีความตั้งใจเรียนเป็นบางครั้งบางคราว การส่งงานไม่สม่ำเสมอ ส่วนผู้ที่เรียนในกลุ่มเก่ง มีผู้หนึ่งที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นสามเณร มีพื้นฐานทางการศึกษาสูงกว่าผู้อื่น จากการสังเกต เห็นว่ามีความบกพร่องทางการเรียนมากในการสะกดคำ พูดไม่ค่อยชัด เขียนตัวหนังสือสวย ทำงานเรียบร้อย ความสนใจในการเรียนยังน้อย แต่สนใจในการเกษตรกรรมมาก

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน D มีด้วยกันทั้งหมด 8 คน เป็นสามเณร 1 รูป นอกนั้นเป็นฆราวาส เรียนอยู่ในกลุ่มปานกลาง 2 คน และกลุ่มอ่อน 6 คน เรียนจบชั้น ป.4 ทั้งหมด จากการสังเกตโดยทั่วไป เห็นว่ามีความตั้งใจพอสมควร ส่วนมากมีปัญหาในค่าน

การพูด การเขียนมักจะสะกดผิด การนำเอาคำไปใช้ยังมีข้อบกพร่องมาก ผู้รับการอบรมอีก
 ผู้หนึ่งมีพัฒนาการเห็นได้ชัด จากการสังเกตในตอนแรก พบว่าพูดไม่ชัด และไม่กล้าพูด ทั้งการ
 อ่านและการเขียนมีข้อผิดพลาดมาก ต้องคอยแนะนำให้อ่านหนังสือสำหรับเด็ก และให้ทำแบบฝึกหัด
 การเขียนพิเศษ ประกอบกับมีความขยัน และเอาใจใส่ ทำให้มีพัฒนาการขึ้น ในระยะหลัง
 เห็นว่าการเขียนสะกดคำดีขึ้นมาก และการนำคำไปใช้ดี การรู้จักคำมากขึ้น

ส่วนผู้ที่ไ้อันดับคะแนน F มี 3 คน เป็นพระภิกษุ 1 รูป และฆราวาส
 2 คน เรียนอยู่ในกลุ่มปานกลาง 1 คน และกลุ่มอ่อน 2 คน ทั้งหมดมีพัฒนาการดีขึ้น
 ป.4 การเขียนมีผิดพลาดมาก และ 2 ใน 3 คนนี้พูดไม่ชัด เมื่อพูดอย่างไรก็มักจะเขียน
 อย่างนั้น เวลาให้เขียนตามคำบอก มักจะแยกไม่ออกว่าเป็นเสียงวรรณยุกต์ใดโดยเฉพาะ
 เสียงโท และเสียงตรี และ 1 ใน 2 คนนี้ไม่ตั้งใจเรียนนัก เช่น เล่นในเวลาเรียน ไม่
 ส่งการบ้าน เป็นต้น

1.2 สัมฤทธิ์ผลทางค่านิชาการ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 5 สดมที่ 3 แสดงให้เห็นถึง
 การจัดอันดับคะแนนเป็นตัวอักษรของผู้รับการอบรม ซึ่งพิจารณาจากคะแนนสอบครั้งสุดท้าย
 จำนวนผู้ที่ไ้ A มี 7 คน B 18 คน C 15 คน D 12 คน และ F 3 คน ผู้ที่ไ้ A
 7 คน เป็นสามเณร 5 รูป และฆราวาส 2 คน เรียนจบชั้น ม.ศ.3 2 คน ชั้น ป.7
 3 คน ชั้น ป.4 2 คน เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง และอีกคนหนึ่งเรียนอยู่ในกลุ่มปานกลาง
 ผู้ที่ไ้อันดับคะแนน B มีด้วยกันทั้งหมด 18 คน เป็นพระภิกษุสามเณร
 11 รูป ฆราวาส 7 คน จบชั้น ป.7 7 คน นอกนั้นจบชั้น ป.4 เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง
 15 คน กลุ่มปานกลาง 2 คน กลุ่มอ่อน 1 คน ตลอดระยะที่เข้ารับการอบรม สังเกตเห็นว่า
 มีความตั้งใจเรียนพอสมควร มีคะแนนพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ ความแตกต่างของอันดับคะแนน
 ระหว่างคะแนนพัฒนาการระหว่างฝึกอบรม และสัมฤทธิ์ผลค่านิชาการ ไม่แตกต่างกันมากนัก
 ผู้ที่เรียนอยู่ในกลุ่มอ่อนนั้นเป็นสามเณร ซึ่งมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยดีกว่าคนอื่น ๆ
 ในกลุ่ม มีความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียนสม่ำเสมอ และหมั่นค้นคว้านอกเวลาเรียน
 เมื่อไม่เข้าใจตรงไหนก็จะถามไม่ว่าจะเป็นในเวลาเรียนหรือนอกเวลา จึงทำให้ได้คะแนน
 สัมฤทธิ์ผลเป็นที่น่าพอใจ

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน C มีด้วยกันทั้งหมด 15 คน เป็นพระภิกษุสามเณร 9 รูป และฆราวาส 6 คน เรียนจบชั้น ป.7 1 คน เป็นฆราวาส นอกนั้นจบชั้น ป.4 เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง 5 คน กลุ่มปานกลาง 8 คน กลุ่มอ่อน 2 คน ทุกคนมีความตั้งใจเรียนพอสมควร ผู้ที่เรียนอยู่ในกลุ่มอ่อนจบชั้น ป.4 มีความสามารถทางการเขียนภาษาไทยพอใช้ได้ การพูด - อ่านมีข้อบกพร่องอยู่มาก ความกระตือรือร้นในการเรียนค่อนข้างน้อย ต้องคอยกระตุ้นอยู่เสมอ

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน D มีด้วยกันทั้งหมด 12 คน เป็นสามเณร 4 รูป ฆราวาส 8 คน จบชั้น ป.7 1 คน นอกนั้นจบชั้น ป.4 เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง 1 คน กลุ่มปานกลาง 5 คน กลุ่มอ่อน 6 คน สำหรับผู้ที่เรียนจบชั้น ป.7 นั้นได้อันดับคะแนนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เป็นผู้ที่รับผิดชอบในหน้าที่การงานดี ในระยะแรกมีความตั้งใจเรียนดี แต่ในระยะหลังก่อนสอบ มีปัญหาในด้านการคบเพื่อนต่างเพศ ทำให้ไม่ค่อยตั้งใจเรียน ใจลอย จึงทำให้อันดับคะแนนไม่เป็นที่น่าพอใจ

ส่วนผู้ที่เรียนในกลุ่มเก่งเป็นสามเณรคนเดียว ซึ่งมีอุปนิสัยเยือกเย็น เชื่องช้า ตั้งใจเรียนพอใช้ พูดน้อย พูดไม่ชัด ความเข้าใจต่อสิ่งที่เรียนช้ากว่าคนอื่น ๆ ในกลุ่ม เมื่อทำอะไรผิดเพื่อน ๆ มักจะล้อ ซึ่งคิดว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความท้อในการเรียน สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงเท่าที่ควร ผลของความแตกต่างของคะแนนสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม เป็นไปในทางลบ

ส่วนผู้ที่ได้อันดับ F มี 3 คน เรียนจบชั้น ป.4 เรียนอยู่ในกลุ่มปานกลาง 1 คน ซึ่งตั้งใจเรียนในบางครั้ง ทำงานไม่รอบคอบ ส่งงานไม่สม่ำเสมอ ส่วนอีก 2 คน เรียนอยู่ในกลุ่มอ่อน คนหนึ่งเป็นพระภิกษุ มีปัญหาในการเขียนมาก พูดไม่ค่อยชัด แต่มีความพยายามและเอาใจใส่ต่อการเรียนพอสมควร

อีกคนหนึ่ง ปกติเป็นคนที่ไม่สนใจและตั้งใจเรียนเสมอ อายุ 15 ปี มีความสามารถในการเขียนดีเป็นที่สองในจำนวนผู้ที่เรียนในกลุ่มอ่อน จากผลของอันดับคะแนนที่ได้ นี้ ผู้วิจัยเห็นว่า อาจจะเกิดจากสภาพทั้งด้านร่างกายและจิตใจของผู้รับการอบรมคนนั้นขณะทดสอบก็ได้ โดยเฉพาะเวลาที่ใช้สอบวิชาภาษาไทย (ทักษะการเขียน) เป็นชั่วโมงสุดท้าย หลังจากที่ได้สอบวิชาอื่น ๆ ทั้ง 6 วิชาไปแล้ว ความสามารถในการคิดและทำความเข้าใจ

ของสมองอาจจะล่า ทำให้เบื้องหน้าของการพิจารณาข้อทดสอบ

1.3 ความสามารถในการฝึกสอน

จากตารางที่ 6 สดมภที่ 4 ซึ่งแสดงจำนวนผู้ที่ได้อันดับคะแนนเป็นตัวอักษรของคะแนนการฝึกสอน ปรากฏว่า มีผู้ที่ได้ A 6 คน B 20 คน C 14 คน D 13 คน และ F 2 คน ผู้ที่ได้อันดับคะแนน A เป็นพระภิกษุสามเณร 4 รูป ภรรยา 2 คน มีพื้นฐานความรู้ชั้น ม.ศ.3 1 คน ป.7 4 คน และ ป.4 2 คน ทั้งหมดมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ดีทีเดียว รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มีการเตรียมกิจกรรมการสอนทุกครั้งก่อนสอน การใช้อุปกรณ์คือ บุคลิกภาพดี

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน B มีด้วยกันทั้งหมด 20 คน เป็นพระภิกษุสามเณร 13 รูป ภรรยา 7 คน มีพื้นฐานความรู้ชั้น ม.ศ.3 1 คน ป.7 7 คน และ ป.4 12 คน เป็นผู้เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง 12 คน กลุ่มปานกลาง 6 คน และกลุ่มอ่อน 2 คน โดยทั่วไป ทั้งหมดเอาใจใส่ต่อการสอนดีพอใช้ บุคลิกภาพดี การสอนได้พยายามสอนตามคู่มือครูที่มี ผู้ที่เรียนอยู่ในกลุ่มอ่อน เป็นสามเณรและภรรยา ฝึกสอนชั้น ป.1 ทั้งสองสามารถใช้คำพูดอธิบายได้ดี ทำให้เด็กเข้าใจและสนใจเรียนมากขึ้น กิจกรรมต่าง ๆ จัดได้ผลดี มีอุปกรณ์เกือบทุกครั้ง เฉพาะภรรยาซึ่งเป็นชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงได้ใช้ภาษากะเหรี่ยงอธิบายในสิ่งที่เด็กไม่เข้าใจ ทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนชั่วโมงนั้น ประกอบทั้งเป็นคนสนุกสนานร่าเริง ได้นำเอาเพลงประกอบท่าทางมาใช้ ทำให้กิจกรรมสลับที่จัด เป็นที่สนใจของนักเรียนมากขึ้น

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน C มีด้วยกันทั้งหมด 14 คน เป็นพระภิกษุสามเณร 8 รูป และภรรยา 6 คน เรียนจบชั้น ม.ศ.3 1 คน ชั้น ป.7 5 คน และ ป.4 8 คน เรียนอยู่ในกลุ่มเก่ง 2 คน กลุ่มปานกลาง 6 คน และกลุ่มอ่อน 6 คน จากการสังเกตเป็นรายบุคคล เห็นว่าผู้รับการอบรมมีความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการสอนพอใช้ การสอนในระยะแรกมีข้อที่ควรแก้ไขปรับปรุง ซึ่งได้แก้ไขและปรับปรุงจนมีความมั่นใจในการสอนดีขึ้น จึงมีพัฒนาการในการสอนดี สำหรับผู้ที่เรียนในกลุ่มอ่อน แม้ว่าความรู้ด้านวิชาการไม่สู้ดีนัก แต่ก็ได้พยายามสอน ทำให้ได้คะแนนการฝึกสอนเป็นที่น่าพอใจ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลทางด้านวิชาการ และความสามารถในการฝึกสอน

จากการเปรียบเทียบการจัดอันดับคะแนนตามตารางที่ 7 ปรากฏผลดังนี้

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน A ทั้งสองด้าน จำนวน 2 คน

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน B ทั้งสองด้าน จำนวน 7 คน

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน C ทั้งสองด้าน จำนวน 4 คน

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน D ทั้งสองด้าน จำนวน 4 คน

ผู้ที่ได้อันดับคะแนน F ทั้งสองด้าน ไม่มี รวมผู้ที่ได้อันดับคะแนนทั้งสองด้าน จำนวน 16 คน

ผู้ที่ได้ A ทั้งสองด้านเป็นสามเณร เรียนจบชั้น ม.ศ.3 และ ป.7 มีความสามารถ และตั้งใจสอนดี

ผู้ที่ได้ B ทั้งสองด้าน เป็นพระภิกษุสามเณร 4 รูป และฆราวาส 2 คน เรียนจบ ชั้น ป.7 4 คน และ ป.4 2 คน

ผู้ที่ได้ C ทั้งสองด้าน เป็นพระภิกษุ 1 รูป และฆราวาส 3 คน เรียนจบชั้น ป.7 2 คน ป.4 2 คน

ผู้ที่ได้ D ทั้งสองด้าน เป็นสามเณร 1 รูป และฆราวาส 3 คน ทุกคนเรียนจบชั้น ป.4

ส่วนจำนวนผู้ที่ได้อันดับคะแนนทั้งสองด้านแตกต่างกันไปเพียงเล็กน้อย คือ

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ A ฝึกสอนได้ B จำนวน 2 คน

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ B ฝึกสอนได้ A จำนวน 4 คน

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ B ฝึกสอนได้ C จำนวน 3 คน

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ C ฝึกสอนได้ B จำนวน 7 คน

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ C ฝึกสอนได้ D จำนวน 4 คน

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ D ฝึกสอนได้ C จำนวน 3 คน

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ D ฝึกสอนได้ F จำนวน 2 คน

สัมฤทธิผลด้านวิชาการได้ F ฝึกสอนได้ D จำนวน 1 คน

ในจำนวน 27 คนนี้ นับว่ามีความสามารถระหว่างสัมฤทธิผลด้านวิชาการและการฝึกสอนไม่แตกต่างกันมากนัก คือ แตกต่างกันเพียง 1 อันดับคะแนนทั้งในทางสูงกว่าและต่ำกว่า

นอกจากนี้ เป็นจำนวนผู้รับการอบรมที่ได้คะแนนทั้งสองด้านแตกต่างกันมาก คือแตกต่างกัน 2 ช่วงอันดับคะแนนทั้งในสูงกว่าและต่ำกว่า

สัมฤทธิ์ผลด้านวิชาการได้ A	ฝึกสอนได้ C	จำนวน 3 คน
สัมฤทธิ์ผลด้านวิชาการได้ B	ฝึกสอนได้ D	จำนวน 4 คน
สัมฤทธิ์ผลด้านวิชาการได้ D	ฝึกสอนได้ B	จำนวน 3 คน
สัมฤทธิ์ผลด้านวิชาการได้ F	ฝึกสอนได้ B	จำนวน 1 คน
สัมฤทธิ์ผลด้านวิชาการได้ F	ฝึกสอนได้ C	จำนวน 1 คน

รวม 12 คน ซึ่งเป็นจำนวนไม่ถึงครึ่งหนึ่งของผู้รับการอบรม จากการสังเกตและศึกษา รายละเอียดของผู้รับการอบรมจนถึงระยะเวลาออกฝึกสอน และจากคะแนนการวัดผลครั้งสุดท้าย ผู้ที่ได้อันดับ A ด้านวิชาการ แต่ความสามารถในการสอนได้ C คนแรกเป็นสามเณร เรียนจบชั้น ม.ศ.3 มีความสามารถด้านวิชาการสูง ส่วนการสอนตั้งใจสอนเป็นบางครั้ง การพูดไม่ค่อยชัด ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง มีอารมณ์โกรธง่าย เช่นในเวลาที่สอน นักเรียนทำไม่ได้ก็จะโมโหและตีนักเรียน ทำให้การสอนไม่ได้ผล และไม่เป็นที่พอใจกับชั้น ส่วนอีกคนหนึ่งเรียนจบชั้น ป.7 เป็นคนไทย พูดชัด แต่ขาดความเอาใจใส่ต่อการสอน คนสุดท้ายเรียนจบชั้น ป.4 มีความตั้งใจเรียนดีตลอดมา เวลาสอนพูดไม่ชัดและพูดเร็ว บุคลิกภาพไม่สู้ดี เอาใจใส่ต่อการสอนพอสมควร ชอบปกครองต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ประสบมา ได้แนะนำแก้ไขเพื่อให้ผู้รับการอบรมได้นำไปปรับปรุงตนเอง ก่อนที่จะออกไปปฏิบัติงานจริง ๆ

ผู้ที่ได้คะแนนวิชาการ B แต่ได้คะแนนการฝึกสอน D มี 4 คน เป็นสามเณร 2 รูป และฆราวาส 2 คน เรียนจบชั้น ป.7 1 คน และ ป.4 3 คน ทั้งนี้ เนื่องจากมีปัญหาในทางการพูดไม่ค่อยกล้าแสดงตน ไม่มีความเชื่อมั่นพอในการสอน บุคลิกภาพยังไม่ดีพอ และยังมีบางคนไม่รับผิดชอบต่อการเตรียมการสอน ทำให้เกิดปัญหาในเวลาสอน

ผู้ที่ได้คะแนนวิชาการ D แต่ได้คะแนนการฝึกสอน B มี 3 คน เป็นสามเณร 2 รูป ฆราวาส 1 คน เรียนจบชั้น ป.7 1 คน และ ป.4 2 คน แม้ว่าจะอ่อนทางด้านวิชาการ แต่สามารถสอนได้ก็เป็นที่น่าพอใจ คนแรกทำการฝึกสอนชั้น ป.1 โรงเรียนแม่ลาย ในระยะแรกของการฝึกสอนรู้สึกประหม่อมมาก แต่มีความตั้งใจจริง ไม่ทอดทิ้ง ขยัน และมีความพยายาม รู้จักรับผิดชอบ มีการเตรียมการสอนทุกครั้ง ทำให้มีพัฒนาการด้านการฝึกสอนดี ผลการสอน

จึงเป็นที่น่าพอใจ ส่วนอีก 2 คน เป็นกะเหรี่ยง ฝึกสอนในชั้น ป.1 เรียนจบชั้น ป.4 โรงเรียนสังวาลย์วิทยา ได้ใช้ภาษากะเหรี่ยงช่วยอธิบาย ทำให้เด็กเข้าใจ และพร้อมที่จะเรียน ทั้งยังทำให้ผู้สอนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น การสอนจึงเป็นไปค่ายดี บุคลิกภาพใช้ได้ แม้ว่าพูดไม่ค่อยชัด แต่ก็ได้พยายามพูดให้ชัดเจน การเตรียมการสอนและการเอาใจใส่ต่อการสอนดี สม่่าเสมอ

ส่วนผู้ที่ได้คะแนนวิชาการ F และได้คะแนนฝึกสอน B มีพื้นความรู้ชั้น ป.4 ทำการสอนชั้น ป.1 อายุ 15 ปี เป็นคนร่าเริงและเอาใจใส่ในการสอนดี จึงได้พยายามสอน และจัดทากิจกรรมที่เด็ก สนุก เหมาะสำหรับเด็ก ไปประกอบการสอน ทำให้ประสบผลสำเร็จในการสอน และอีกคนหนึ่งเป็นพระภิกษุ จบชั้น ป.4 ฝึกสอนชั้น ป.2 มีความพยายามและตั้งใจในการสอน เวลาสอนมีความมั่นใจในการสอนพอสมควร

3. ประสิทธิภาพของการฝึกอบรม

จากการวิเคราะห์ข้อมูล จะเห็นว่า ก่อนการฝึกอบรม ผู้รับการอบรมไม่มีความรู้ และทักษะในภาษาไทย(ทักษะการเขียน) คือนัก จะได้มาได้จากคำเฉลยของคะแนนการทดสอบครั้งแรก ซึ่งได้เพียง 17.74 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อผู้รับการอบรมได้รับการฝึกอบรม โดยใช้หลักสูตรพิเศษ หนังสือแบบเรียน คู่มือครูสำหรับแบบเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตลอดระยะเวลา 3 เดือน ปรากฏว่าผู้รับการอบรมมีความรู้ด้านวิชาภาษาไทย(ทักษะการเขียน) ที่ขึ้น จากคำเฉลยของคะแนนการทดสอบครั้งหลัง ซึ่งได้ถึง 22.36 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อนำคำเฉลยของคะแนนก่อนและหลังการฝึกอบรมมาเปรียบเทียบกัน จะเห็นว่าผลต่างระหว่างคำเฉลยของคะแนนการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลังเท่ากับ 4.62 แสดงว่า ผู้รับการอบรมโดยเฉลี่ยแล้วมีความรู้ในวิชาภาษาไทย(ทักษะการเขียน) เพิ่มขึ้น

4. ความเข้าใจของผู้รับการอบรมเกี่ยวกับหนังสือแบบเรียน

จากตารางที่ 8 เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์การให้น้ำหนักคะแนนที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ จะเห็นว่าผู้รับการอบรมส่วนใหญ่เข้าใจเรื่องต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 32.24 เข้าใจดี คิดเป็นร้อยละ 35.77 ของเนื้อหาวิชาทั้งหมดในแบบเรียน และผู้รับการอบรมมีความมั่นใจที่จะนำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ไปสอนได้ คิดเป็นร้อยละ 91.75 จึงกล่าวได้ว่า ผู้รับการอบรมวิชา

ภาษาไทย(ทักษะการเขียน) ไปแล้ว มีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาในแบบเรียนที่กำหนดให้ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. ความมั่นใจของผู้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอน

จากตารางที่ 9 จะเห็นว่า วุฒิเดิมและสภาพของผู้รับการอบรมไม่มีอิทธิพลต่อความมั่นใจในการสอนของผู้รับการอบรม หลังจากได้รับการอบรมตามวิธีที่กำหนดให้ กับใช้หนังสือแบบเรียนที่จัดให้ ผู้วิจัยได้สังเกตว่า การประเมินผลตนเองของผู้รับการอบรมตามข้อ 4 และข้อ 5 สอดคล้องกับความสามารถด้านวิชาการ และความสามารถในการสอน โดยผู้ที่ได้คะแนนพัฒนาการด้านวิชาการสูง จะประเมินผลว่าตนเข้าใจดี และสามารถที่จะสอนได้ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนพัฒนาการด้านวิชาการต่ำ จะประเมินผลว่าตนเองยังไม่เข้าใจหรือเข้าใจเล็กน้อย และไม่แน่ใจว่าจะสอนได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้รับการอบรม เป็นผู้ที่ยอมรับความจริง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย